

TRI NOČNE PESMI

Lili Novy

SOMRAK

Somrak je. Sence so kot plahe srne
prišle iz hoste, ki temní.
Nebo na topli strani se odgrne,
nasad ozvezdja zacvetí,
a moja pot se ne obrne
in lune ni.

Ob robu néba gôre, krute, črne,
in dneva zadnja, gosta kri.
Kam odjokále so vodé srebrne?
Spomin poslednji val lovi,
a moja pot se ne obrne
in lune ni.

Grmíčovje prepleta bridko trnje,
vse seboji in vse preži.
Tišina vsak šepet dreves zavrne,
še ptičji vzdih ne upa k nji,
a moja pot se ne obrne
in lune ni.

Goščava tisočróka mi okrne
pogléd in gib, mi dih stesni.
Nič ne zazrem od kroga, ki se strne,
kot votlih zmeraj več oči,
a moja pot se ne obrne
in lune ni. —

TIHOTNA URA

Tihotna ura kakor val priplava,
v brezčasno sanjo dvigne nočni kraj.
Pod skoraj polno luno spi narava,
oblaki so prozorni, zvezd je malo,
v domači hiši je že vse pospalo —
in če ne spé več tam — kje spiyo zdaj —?

Na vrtu drevje dihati ne upa,
le vrh stoletne lipe šelesti.
Pod njo je senca kakor črna rupa —
nevidna bitja hrepenijo k meni —
kdo so —? Šepečejo mi: »Razodêni,
kako je tistemu, ki še živi —?«

Na beli klopi sama mesečina —
in vendar znanih udov znani gib.
V dolini Save živa srebrnina,
skoz mrak noči šumeča in bežeča,
za njo gorovja veličastna gneča,
v daljavi Triglav, bolj privid kot hrib.

Tihotna ura kakor val odplava —
mordà je zginila že davnokdaj —.
Pod skoraj polno luno spi narava,
oblaki so prozorni, zvezd je malo.
Je zdaj šelè krog mene vse zaspalo —?
Kje sem bilà —? Sem sama —? Kje sem zdaj —?

TI SI TAM

Ti si tam, kjer govorijo sanje,
kjer tolmun spomina se svetlí.
Kar biló je, to zdaj valovanje
izpreminja, ziblje in blaži.
Vse srečavanje, oddaljevanje
teče, dviga se in se miri.
Ti si tam, kjer skoz temoto luna
osvetljuje tajnosti tolmana.

Ti si tam, kjer dozori resnica.
Skrivala kot roža strup je laž,
zdaj dehti med sence mi cvetlica
te resnice, ki jo ti imaš.
Brez željá sta ti oko, desnica,
vse, kar nisi ti, od sebe daš.
Ti si tam, kjer nihče nič ne vzame,
kjer se spor nikoli ne razvname.

Ti si tam, kjer veže stvarstvo sprava,
tam, kjer ni krvi, kjer ni solzá,
Moje sólze je popila trava,
zemlja kri iz tvojega srca.
Moje žalosti, če te srečava,
tvoja čud že več ne prepozna.
Ti si tam, kjer moje vzdihovanje
tone v šepetanju tvoje sanje. —